

Modro vodenje

VSAK JE KAMENČEK V MOZAIKU USPEHA

Gospodarska kriza je priložnost, da vsak preveri, ali pozna svoje življenjsko poslanstvo in živi po njem, razlaga Peter Babarovič, strokovnjak s področja kadrovskega menedžmenta – Namesto da se ljudje na vse pretege trudijo spreminjati druge in tako izboljševati svet, naj bi najprej sami sebe spravili v red in poskušali biti najboljši, kar zmorejo biti – Kdor naveže in utrdi stik s samim seboj, ni nemočna žrtev razmer v podjetju, družbi idr.

Svetovna gospodarska kriza je razkrila splošno krizo vrednot v družbi, zato je zdaj odlična priložnost za vsakogar, da se vpraša, zakaj živi, kaj je smisel njegovega življenja in kaj je njegovo poslanstvo. Odgovori mu bodo omogočili preveriti, ali je v neki službi na pravem položaju, naj je direktor podjetja ali delavec za tekočim trakom. Tako med drugim razglablja mag. **Peter Babarovič**, strokovnjak kadrovskega menedžmenta, ki slušateljem predava o novih smernicah vodenja.

KER JE NAJLAŽJE VLADATI PODREJENIM, KI SO SPRTI DRUG Z DRUGIM, SE MARSIKATERI DIREKTOR POTRUDI, DA MED ZAPOSLENIMI VLADAJO ZDRAHE, KER GA TAKO NIHČE IZMED NJIH NE OGROŽA; A TAKO VODENJE JE ZA PODJETJE SLAB OMEN.

BODI, KAR SI!

Nove smernice se nanašajo tako na vodilne ljudi v podjetjih kot na njim podrejene, poudarja sobesednik. Temelj kakovostnih odnosov med nadrejenimi in podrejenimi je, da vsak najprej razvije večšine, kako voditi samega sebe in svoje življenje. To je tudi modrost življenja. Prepričan je, da je uspeh podjetja, družbe, države odvisen od tega, ali posamezniki sledijo svojemu notranjemu glasu in ali imajo stik sami s seboj. Le tisti, ki živijo od znotraj navzven, imajo namreč dovolj poguma, da začutijo in poiščejo svoj

pravi prostor v družbi, bodisi kot zaposleni v podjetju, samostojni podjetniki, direktorji ali javni uslužbenci. Svetovna gospodarska kriza je razkrila, da ljudje niso na pravih položajih, pravi. Veliko direktorjev greje svoje stolčke le zato, da si nagrabijo denar, in ne zato, ker bi podjetje in zaposlene vodili v višjesmiselno prihodnost. Po drugi strani pa delavci v podjetju vztrajajo desetletja, ker jih je strah poiskati drugo delo ali ker se nočejo spreminjati in prilagajati; mislijo, da morajo drugi poskrbeti zanje. Ko

gre podjetje v stečaj, za svojo usodo krivijo druge. A mag. Peter Babarovič ob tem pravi: »Spremeni sebe in spremenil se bo svet. Ko izboljšaš sebe, se izboljša svet.« Človekovo najboljše zagotovilo v življenju je, da je, kar je. »Ne prizadevaj si, da bi bil slaba kopija drugih, marveč da si najboljši izvirnik.« To doseči je, seveda, proces, ki zahteva urjenje in čas, poudarja. Ker trganje od miselnih in čustvenih spon boli, se marsikdo sploh ne loti svoje preobrazbe ali pa prehitro odneha, pristavlja. »A ko stopiš na pot osebnega razvoja in ko prideš v stik s samim seboj, postanejo vse življenjske preizkušnje zate priložnost. Sprejmeš, da je sprememba edina stalnica v življenju. Ne govoriš več, da si žrtev razmer v podjetju, sistemu, družbi.«

NOVE VREDNOTE

Vodstvenim delavcem in zaposlenim, ki pridejo na njegove seminarje, pridobljene večšine prav nič ne pomagajo, če ne razvijejo in spoštujejo sistema vrednot pri vodenju sebe in drugih. Ko je spoznal, da

»Če direktor sledi svojemu poslanstvu, vodi druge z notranjo močjo in z njo jih lahko pritegne, da mu sledijo.«

nekateri direktorji pridobljene večšine uporabljajo celo tako, da škodijo podjetju, je doumel, kako pomemben je sistem vrednot.

»Najlažje je vladati podrejenim, ki so med seboj sperti, zato direktor spre svoje sodelavce in tako nihče ne ogroža njegovega stolčka,« opisuje, kaj se dogaja. »A ko pride gospodarska kriza ali kaj drugega prizadene podjetje, se razkrije, da delavci zaradi slabih odnosov niso pripravljene pomagati, in produktivnost se zelo zniža. In tedaj jih je najlažje odpustiti,« pravi. Zaposleni pa podjetju ne zaupajo, ker si na tri temeljna vprašanja odgovorijo negativno: »Ali moj vodja ve, kam gre? Ali mu lahko zaupam? Ali mu je kaj mar zame?« Vsak se mora zavedati, da je zase najpomembnejši v življenju in da ima do sebe največjo odgovornost. Želi si, da se slušatelj na seminarjih dotakne naslednje spoznanje: »Ljudje v tvojem življenju se menja, s seboj pa si od rojstva od smrti.« A namesto da bi se človek posvečal temu, kako bi sebe spravil v red, se večino življenja trudi, kako bi druge spremenil, da bi bili boljši. Tak sistem vrednot zanesljivo ne vodi do uspeha in sreče, je prepričan.

»Človek, ki pa vse počne zaradi sebe in iz sebe navzven, ima lesk v očeh. Ne zapravlja življenja, ker mu je vsaka sekunda dragocena,« pripoveduje o tem, kako prepozna tistega, ki se je našel.

POSLANSTVO

Dostikrat življenje samo pokaže pot, po kateri naj bi šel, pravi mag. Peter Babarovič. Opiše svoj zgled. »Ko so se mi začela v

poslovnem svetu zapirati vrata, sem se ustavil in vprašal: Kaj je moje poslanstvo v življenju? Zakaj sem tu? Kaj je tisto, kar bi počel?«

Dobil je odgovor in odkril poslanstvo: na seminarjih, ki jih vodi, poskuša slušateljem razširiti vrednotni sistem. Spoznal je, da je poslanstvo več od cilja. »Ko začneš delati v skladu s svojim poslanstvom, delaš z notranjo gorečnostjo, leskom v očeh. Po najboljših možnostih,

terih podjetjih, s katerimi sem delal, pa je bil, žal, edini cilj le, kako priti do več denarja. A imeti več in še več denarja ni poslanstvo.«

Ko se človek sreča s svojim smislom, se sooči tudi s svojo minljivostjo, pristavi. Da je čas njegovega bivanja na tem svetu omejen. Nujno sledi vprašanje: Kaj bom naredil smiselnega v času, ki mi je na voljo? »Če direktor sledi poslanstvu, vodi druge z notranjo močjo in z njo jih lahko pritegne, da mu sledijo.« Začne se plodno sodelovanje, saj se zaposleni zaveda, da je del nečesa višjega in da bi bila brez njega izvedba okrnjena. Zaveda se svoje pomembnosti, pa naj si opravlja katero koli delo.

NE-BOJ

Šele ko najdeš smisel, pride na vrsto razvoj večšin – kako poslanstvo uresničiti, pravi. Svetuje neboj. Pri tem črpa iz večšine poenotenja telesa in uma – ki aikida, ki se mu posveča že vrsto let. V poslovnem svetu to pomeni, da se ne bojuješ proti razmeram, v katerih si se znašel in ki si jih nisi želel, ter da zanje ne okriviš drugih, ampak da se

ČLOVEŠKE ZMOŽNOSTI

Mag. Peter Babarovič je leta 2002 magistriral s področja kadrovskega menedžmenta na ekonomski fakulteti v Ljubljani. Znanje o človeških zmožnostih že dobro desetletje in pol razvija kot učitelj in vaditelj večšine ki aikido. Piše članke o uspešnem in učinkovitem vodenju, razumevanju ter razvoju lastnih zmožnosti. Posveča se usposabljanju, treningom in svetovanju vodstvenim uslužbencem v podjetjih.

ker izhajaš iz sebe.« Poudarja, da niso ključni možgani in razum. Ti so le orodje, ki obdelujejo podatke in izpolnjujejo ukaze. Glavno pogonsko moč pa da človek življenju sam – tako, da je. »Ko kdo pove, kaj je, navadno položi desno roko na srce in reče: Jaz sem.«

Kdor dela le za cilj, ga obvladuje strah, ki pa izgine, ko začne delati za svoje poslanstvo. »Moder direktor se ne boji, da mu bo kdo sposobnejši prevzel stolček, saj dela po svojem poslanstvu, ki je daljnosežnejši od cilja. Kaj je lahko bolj osrečujoče, kot če kdo dela naprej tisto, kar si sam začel. Osrečuje ga, da bo poslanstvo živelo naprej, tudi ko njega ne bo več. Nemodrega človeka pa je strah, da bi v podjetje prišel sposobnejši in on ne bo več direktor. V neka-

vprašaš, kaj je sploh tvoja pot v življenju.

»Ne moreš spremeniti sistema, spremeniš lahko le sebe. A zgodi se nekaj presenetljivega. Ko spremeniš sebe, se začne spreminjati sistem. Pri sebi pa lahko začneš tako, da se vprašaš: Kaj sem do zdaj naredil zase? Kaj je tisto, kar mi prižge lesk v očeh?« pravi mag. Peter Babarovič. Na urjenjih zato slušatelj najprej vpraša, kaj je prinesel na svet in kaj bo z njega odnesel, ko bo umrl. »Mora se začeti zavedati, da je, točno takšen, kot je, edinstven. Nihče na Zemlji mu ni enak.« Mora se začeti spraševati, v čem je edinstven, in prav ta edinstvenost je temelj, na katerem začne nato graditi nadaljnje življenje, sklene.

Tatjana Svetec

Če se človek ne vpraša, zakaj živi na svetu, bo vse, kar bo izgradil, kot hiša brez temeljev, pravi mag. Peter Babarovič. Kot drevo brez korenin.